

ninger, dette Ord har, baade den verdslige Betydning og den specielt religiøse Betydning. Saa jeg vil alligevel fraraade den højtærede Kirkeminister at gaa videre ad den Bane eller rettere tilraade ham at foretage et Tilbagetog. Den højtærede Kirkeminister vil efter Udtalelser, han er fremkommet med ved flere Lejligheder, naar hans Dage som Kirkeminister er talt, vende tilbage til sit Præsteembede i Aarhus. Jeg tror ikke, han vil træffe de samme Kaar for Præstegeringen, naar han vender tilbage som Nedskæringsminister for saa mange, de daarligst stillede, og som Lønforhøjelsesminister i det Omfang, som jeg her har givet et Billede af.

Jeg skal derefter gaa over til nogle Enkeltheder i Lovforslaget og skal begynde med de foreslaaede Ændringer i Loven om Folkekirkenes Lønningsvæsen i København og paa Frederiksberg. Der er dér en Bestemmelse, som jeg egentlig kan give min Tilslutning, nemlig Bestemmelsen i § 8, 1ste Stykke. Jeg maa først gøre opmærksom paa, at efter den nuværende Lov fordeles en vis Brøkdæl af Embederne i København og Frederiksberg i de forskellige Lønklasser. Da Befolkningen tiltager stærkt i København og paa Frederiksberg, og der bliver ansat flere Præster, Sognepræster og dermed Kapellaner, har det til Følge, at alle de, der bliver ansat i de nye Kirker, kommer, om jeg saa maa sige, i den sorte Gryde, kommer i den laveste Lønningsklasse. Dette har man søgt at raade Bod paa, efter min Mening paa en fuldt ud retfærdig Maade, ved at foreslaa, at i Stedet for den omtalte Brøkdæl sker der en Fordeling i de forskellige Lønningsklasser ved Kirkeministeriets Foranstaltning, hvorved det Forhold, som var til Stede, da Lønningsloven blev givet i 1920, bevares. Mere kan man ikke forlange. Det er efter min Mening en simpel Retfærdighedshandling. Men saa foreslaar man en Forhøjelse af Kaldskapellanernes Begyndelsesløn fra 3 480 Kr. til 3 840 Kr., og det mener jeg altsaa efter hele den Stilling, jeg indtager til disse Forhøjelser af Lønninger, at maatte gaa imod.

Dernæst er der et Par mærkværdige Bestemmelser, der er omtalt baade af den højtærede Kirkeminister og af Venstres Ordfører. Den ene er Bestemmelsen i § 13, 3die Stykke, hvor det foreslaas, at efter Indstilling fra Menighedsraadet kan Kirkeministeriet, naar særlige Forhold taler derfor, tillægge en Præst, som ingen Embedsbolig har, et Huslejetilskud, hvis Størrelse i de enkelte Tilfælde fastsættes af Ministeriet for et Aar ad Gangen. Vi hørte nok, at den

højtærede Minister fremlagde det saadan, som om det kun vilde være i ganske enkelte Tilfælde, dette Huslejetilskud blev givet. Jeg mener ogsaa, at det kun skal bevilges i ganske særlige Tilfælde, og kan egentlig slutte mig til den Rettesnor, som den højtærede Kirkeminister angav. Men at den vil blive overholdt af kommende Ministre, naar de har Loven for sig, er jeg ikke saa sikker paa. Nu ved jeg nok, at den højtærede Kirkeminister, som jo tidligere har været et fremragende Bestyrelsesmedlem i Præsternes Fagforening — for Præsterne har ogsaa en Fagforening, „Den danske Præsteforening“, hvis Opgave særlig er at tage sig af Præsternes økonomiske Forhold —, har fremsat en Del Forslag, der gaar ud paa betydelige Forhøjelser for adskillige af Medlemmerne af „Den danske Præsteforening“ og af Præstestanden i det hele, og man kunde derfor frygte, at han vilde være særlig tilbøjelig til at benytte en saadan Bemyndigelse, naar den blev givet ham. Men de Udtalelser, den højtærede Minister nys fremsatte om Benyttelsen deraf, tilfredsstiller mig fuldstændig, og skønt jeg efter den højtærede Ministers Stilling som tidligere Bestyrelsesmedlem af „Den danske Præsteforening“ kunde have nogen Grund til at nære Frygt i den Retning, er min Frygt blevet bortvejret ved den højtærede Ministers Erklæring her. En anden Sag er det, som sagt, om Bestemmelsen binder andre Kirkeministre tilstrækkeligt, og det tror jeg ikke. Det, som skulde binde, er dette, at det er for et Aar ad Gangen, Tilskuddet tillægges de paagældende. Jeg er tværtimod tilbøjelig til at tro, at det vil opfordre til, at man bruger denne Bestemmelse overalt, hvor man blot kan finde nogle særlige Forhold. Der staar heller ikke i Loven, at det skal være særlige Huslejeformer, der staar blot særlige Forhold. Jeg erindrer, at for mange Aar siden, da de underordnede Statstjenestemænd havde meget smaa Lønninger, søgte man fra Administrationens Side at komme dem lidt til Hjælp under særlige Forhold. Saa kunde en saadan Mand, som mente, at han var under særlige Forhold, faa et lille Tilskud fra den centrale Kasse. Jeg husker et Tilfælde, hvor en underordnet Toldembedsmands Søn blev Student, og saa siger en overordnet Tolder ved samme Toldsted til ham: Det er jo ikke hver Dag, en Toldbetjents Søn bliver Student — det koster jo noget —; det er et særligt Forhold, prøv at søge, om De ikke kan faa en lille Understøttelse paa Grund af dette særlige Forhold. Han søgte naturligvis, og han fik